

29:1-3 Philistines vs Achish regarding Dovid (continued)

1. Ralbag to Shemuel I 29:2

דוד הוכרח למלאת מצות אכיש מצד היותו תחתיו, ומפני מה שגלה לו שהוא תמיד פושט על ישראל להראות לו כי נבאש דוד את עמו. והנה היתר מחשבת דוד בלכתו להיות לשטן לפלשתים ולסכל עצתם על ישראל, כי זה ממה שיקל לו עשייתו אחר שהם בוטחים בו:

Dovid was compelled to fulfill Achish's order, being subordinate to him, and because he had revealed to [Achish] that he perpetually attacked Israel, to show that Dovid had turned on his own nation. The explanation of Dovid's thought was in going to be an obstruction to the Philistines and to frustrate their counsel against Israel, for this would be easy for him to do, as they trusted him.

2. Abarbanel to Shemuel I 29:5

ואין כן דעתי, כי חלילה לאיש נכבד כדוד יגמול את אכיש (עם היותו ממלכי פלשתים) רעה תחת טובה, והנה היה זה אליו קשה ודבר מגונה מאד. אבל היתה כוונתו אצלי שלא ילחם שמה, וכמ"ש לו אכיש "לכן שומר לראשי אשימך כל הימים..." ואחשוב אני שעל זה הענין עשה דוד ע"ה מזמור (תהלים קל"ט א') "ד' חקרתני ותדע", שדבר בו בידיעה האלקית ושהוא ית' חוקר לבות ובוהן כליות, למה שידע בזה כוונתו ורצונו והיותו מוכרח במעשיו. ולכן היה חתימת דבריו שמה (שם יט-כד) "אם תקטל אלוך רשע ונאשני דמים סורו מני: אֲשֶׁר יִמְרָד לְמִזְמָה נָשָׂא לְשׁוֹא עֲרִיד: הֲלוֹא מְשֻׁנְאִיד ד' אֲשֶׁנָּא וּבִתְקוּמָיִד אֲתִקוּטֵט: תְּכַלִּית שְׁנָאָה וּשְׁנָאִים לְאוֹיְבִים הָיוּ לִי: חֲקַרְנִי קַל וְדַע לְכַבִּי... וְרָאָה אִם דָּרָךְ עֲצָב בִּי וּגו'." ולא אמר "ואנשי דמים סורו מני" על האנשים אשר היו הולכים עמו, כל איש אשר לו נושה ומר נפש (כב:ב) ... אבל היתה כוונתו להתנצל משבתו בתוך פלשתים ומאשר בא עמהם במחנה להלחם בישראל.

ועל זה אמר "אם תקטול אלוך רשע" שהוא שאול, ואנשי דמים גם כן, ר"ל ההולכים עם שאול לרדוף את דוד... והיה גזרת המאמר: "כאשר תהרוג אותם, הנה אז הלא משנאיך ד' אשנא," רמז לאכיש מלך גת ולפלשתים, "ובתקומיך אתקוטט," אזי בפועל אשנא ואתקוטט מקומיך, כי עתה אין לי כי אם לבד הכוונה הרצויה...

I do not agree; it would be a desecration for an honoured man like Dovid to repay Achish (granted that he was a Philistine king) evil in return for good. This would be difficult and very disgraceful for him. But I think he intended not to fight there, as Achish said to him (28:2), "Therefore, I will make you a guard for my head forever."...

And I think that this is what Dovid meant in Psalm 139, "Gd, You have investigated me and You know," speaking of Divine knowledge and that Hashem investigates hearts and examines innards, to know his intent and desire and that he was forced to do this. And therefore he concluded his words there, "If You, Gd, will kill the wicked, and men of blood will leave me, who praise You for their plots, Your enemies who elevate You for nothing. Those who hate You, Gd, I hate, and I fight those who rise against You. I have hated them to the height of hatred; they are my enemies. Search me, Gd, and know my heart... And see if there is a way of angering in me, etc." He did not say "and men of blood will leave me" about the men who accompanied him, the men with creditors and of bitter spirit (22:2)... But he meant to apologize for living among the Philistines and coming with them in their camp to fight Israel.

For this he said, "If You, Gd, will kill the wicked," meaning Shaul, and the men of blood likewise, meaning those who go with Shaul to pursue Dovid... And the meaning of the text is, "When you kill them, then those who hate You, Gd, I will hate," meaning Achish king of Gat and the Philistines, "And I will fight those who rise against You," then in practice I will hate and fight those who rise against Gd. For now, I only have the desirable intent...

3. Rabbi Amnon Bazak, פרק כט דוד במחנה פלשתים

ניתן להסיק, שהמסופר בפרקנו התרחש למעשה לפני המסופר בפרק כ"ח, ומתואר כאן השלב הראשון בכינוס שני הצבאות, שנערך באזור מרכז הארץ, לפני העלייה למקום המערכה בצפון. ואכן, רק בסיום פרקנו נאמר: "ופלשתים עלו יְנַרְעָאל" (פס' יא).

קביעה זו מעוררת, כמובן, את השאלה, מדוע הביא המקרא את פרקנו אחרי פרק כ"ח. לכאורה היה פשוט הרבה יותר לסמוך אותו לפרק כ"ח, שעסק ממילא ביחסי דוד ואכיש, ולהביא רק לאחריו את סיפור שאול ובעלת האוב – לא רק מפני שמדובר בסיפור אחר, אלא משום שמבחינה כרונולוגית סיפור זה באמת אירע מאוחר יותר, בשלב מתקדם יותר של המערכה!

נראה אפוא, שאכן חשוב היה מבחינת הסיפור להקדים את פרשת בעלת האוב לפרקנו, על אף שהיא התרחשה מאוחר יותר. על חשיבותו של שינוי זה נעמוד להלן.

One may conclude that what is told in our chapter happened before that which is told in Chapter 28. Here is described the first step in the gathering of the two armies, which was arrayed in the centre of the land, before they ascended to the place of battle in the north. Only at the end of our chapter is it said, "And the Philistines ascended to Yizre'el." (29:11)

This stipulation awakens, of course, the question: why did the text bring our chapter after Chapter 28? It would seem to have been much simpler to juxtapose [our chapter] with Chapter 27, which dealt with the relationship of Dovid and

Achish, and then afterward to bring the story of Shaul and the *ov* – not only because it speaks of a different story, but because chronologically, this story truly happened later, at a later stage of the battle!

It appears that it was important, in terms of the story, to put the story of the *ov* before our chapter, even though it happened later. We will address the importance of this alteration later.

29:4-7 Philistines object again, and Achish caves and tells Dovid to leave the war

4. The relevance of the women's praise

- David is mighty and scary (Radak)
- David is driven to hate the Philistines (Abarbanel)
- He will attack us in order to earn that praise again (Malbim)

5. Abarbanel to Shemuel I 29:7

וכדי לעשות חפצם ושאלתם היה אומר אליו שישוב לדרכו, ולא גלה לו טענותיהם אשר אמרו נגדו כדי לשמור כבודו.

And in order to do their will and request, [Achish] told him to go on his way. He did not reveal to him the claims they made against him, to protect his dignity.

29:8-11 Dovid objects, but complies when Achish sends him back from the battle

6. Radak to Shemuel I 29:10

האנשי אשר באו אתך שנתבאשו בשאול אדוניהם גם כן:

The men who came with you, who also turned on their master Shaul.

7. Ralbag to Shemuel I 29:10

תכף שיהיה האור לכם ואמר לו זה שלא יסתכנו על יד אנשי המלחמה:

Immediately, when it will be light for you. And he said this lest they be endangered by the soldiers.

8. Abarbanel to Shemuel I 29:10

לפי שההליכה מהמלחמה והחזרה ממנה לא תאות כי אם לחלושי הלב ולאיש הירא ורך הלבב, והיא חרפה גדולה והרואה אותם ישחק אליהם וילעגו להם, לכן צוה שישובו בהשכמה ואיש אל ידע בהחזרתם וכל זה מפני הכבוד:

Because leaving the war and retreating from it would be fitting only for the weak of heart and people who are afraid and of soft heart, and it would be a great embarrassment and any who would see them would laugh at them and mock them, therefore he instructed them to leave early in the morning, with no one knowing of their retreat. All of this was for their honour.

The dialogue of Achish and Dovid in 29:6-10

9. The problem

	29:4 (complainers)	29:5-7 (Achish)	29:9-10 (Achish)
Who complains to Achish?	Sarim	Seranim (<i>/ie</i>)	Sarim
What do the complainers want?	Dovid away from the fight	Dovid away from Achish (<i>/ie</i>)	Dovid away from the fight
What are the reasons of the complainers?	Don't trust Dovid	No explanation	No explanation
What does Achish request?	Dovid to go home	Dovid to go home	Everyone to go home

10. Abarbanel to Shemuel I 29:8-10

ודוד נתרעם מזה באמרו "כי מה עשיתי וגו'", והנראה אלי בזה הוא שסרני הפלשתים לא פחדו כי אם מדוד לבד ולא מאנשיו, לפי שדוד אולי יתרצה אל אדוניו בראשיהם, וגם לפי מה שהתפרסם שהכה דוד ברבבותיו, אבל באנשיו שלא נמצאו בהם הסבות האלה לא חששו דבר... ודוד מצא מקום לטעון "כי מה עשיתי ומה מצאת בעבדך", "ר"ל מה הרעה אשר מצאת בי בפרט, יותר מכל העבדים אשר אתי? כ"א היה הסבה להיותנו עבדים, הנה הוא ספק כללי לכלנו! אבל בהיותכם מפרטים אותי לבד, יורה שמצאת בי רשע ופשע בפרט.

ולכן השיבו אכיש שחלילה לו משומו בו פקפוק, כי הוא בעיניו היה ישר וטוב כמלאך האלקים, אך שסרני פלשתים בלי סבה אמרו "לא יעלה דוד עמנו במלחמה", ואמר אכיש זה בסתם לפי שנתבייש מלגלות אליו טענותיהם. אבל כדי לכבדו אמר "ועתה השכם בבקר ועבדי אדוניך אשר באו אתך והשכמתם בבקר ואור לכם", רוצה לומר ילכו כלם עמך, באופן שיהיה הדבר כולל כלכם ולא פרטי...

And David protested at this, saying, "For what have I done, etc." And it appears to me regarding this that the *seranim* of the Philistines feared only David, and not his men, because David might become reconciled with his master at their head (29:4), and also because it was known that David had struck with his myriads. But these factors did not apply to his men, so [the Philistines] were not concerned...

And David found room to claim, "What have I done, what have you found in your servant," meaning, what evil have you found in me personally, more than in all of the servants who are with me? For if the reason is that we were servants [of Shaul], that should be a general doubt for all of us! But you are singling me out, indicating that you have found wickedness and sin in me alone.

And therefore Achish replied that it would be a desecration to make any claim against [David], for he was righteous and good, like a *malach* of Gd in his eyes. It was only that the *seranim* of the Philistines said, without basis, "David should not ascend with us to war." And Achish said this without explanation because he was embarrassed to reveal their arguments. But in order to honour [David] he then said, "And now, rise early in the morning, and the servants of your master who came with you, and rise early in the morning when it will be light for you." Meaning, all of them should go with you, so that it will include all of you, and it will not be personal...

11. Malbim to Shemuel I 29:6-10

"ויקרא אכיש." הנה אכיש לא רצה לגלות לו ששריו חושדים אותו שאינו נאמן בעיניהם, בל יתעצב, ורצה לאמר לו שעקר הקפידא הוא מפני הקנאה והכבוד על ששמהו שומר לראשו, ולפ"ז הקפידא יוצאת מן הסרנים (שלהם נוגע הדבר), לא מן השרים, ואין מקפידים רק על הליכתו עם אכיש, ר"ל היותו שומר לראשו, לא על הליכתו במלחמה...

"ויאמר דוד." דוד הבין האמת שהקפידא הוא מפני חשד שחושדים אותו, לא מפני הקנאה והכבוד, רק שאין רוצים שילך למלחמה כלל, והוא שמח על"ז בלבד, אבל רצה שגם אנשיו ישובו ולא ילחמו עם אחיהם, והשיב בערמה שהגם שהסרנים מקפידים שלא יהיה שומר ראש המלך, בכל זה מדוע לא ילך למלחמה כמו אנשיו, שהלא זה לא ימנע ממנו רק אם יש איזה חשד עליו...

"ויען אכיש." עתה הוכרח אכיש להגיד לו האמת כי המניעה היא מכלל השרים, לא מן הסרנים, והקפידא היא על שלא יצא למלחמה כלל, ובזה הוכרח לומר לו עתה (כדי שלא לבייש אותו ביחוד נגד כלל אנשיו) שכולם ישובו, וזה היה באמת חפץ דוד.

"And Achish called" – Achish did not want to reveal to him that his officers suspected him, that he was not trustworthy in their eyes, lest he be upset. He wanted to tell [David] that the main issue was due to jealousy and the honour of making him [Achish's] bodyguard. Because of this, the concern was from the *seranim* (who would be affected by this), not the general leaders, and they were only upset about [David] going with Achish, meaning being his bodyguard, not about his going to war...

"And David said" – David understood the truth, that the concern was due to their suspicion of him, and not due to jealousy and honour. They just didn't want him to go to war at all. He was privately happy at this, but he wanted his men to return as well, and not to fight their brethren. He responded cleverly that even though the *seranim* were only concerned that he should not be the king's bodyguard, still, why shouldn't he go to war like his men? This should not be withheld from him, unless there is some suspicion against him...

"And Achish replied" – Now Achish was compelled to tell him the truth, that the objection came from the general leaders, not from the *seranim*, and the concern was that he should not go out to war at all. Now [Achish] needed to tell David - so as not to embarrass him personally before all of his men - that all of them should leave. This was what David wanted, in truth.

12. Rabbi Amnon Bazak, פרק כט דוד במחנה פלשתים

כעת נוכל לחזור לשאלת סדר הפרקים שהעלינו לעיל. לו הופיע פרקנו מיד לאחר פרק כ"ז, לא הייתה בידינו תשובה לשאלה מדוע באמת לא הצליחה מזימתו של דוד. משום כך בא קודם לכן פרק כ"ח, בו הוברר כי שאול הולך לקראת תבוסה במלחמה, כחלק מן העונש שנגזר עליו, ואשר עליו נודע לו בפרשת בעלת האוב. לפיכך סיבב ד' את האירועים באופן שתכניתו של דוד לא תעלה בידו.

Now we can return to the question we asked earlier, about the order of the chapters. Had our chapter appeared right after Chapter 29, we could not answer the question of why, in truth, Dovid's plot did not succeed. Therefore, Chapter 28 comes first, in which it is clarified that Shaul is going to fail in the war as part of the punishment decreed upon him, regarding which he was informed in the story with the *ov*. Therefore Hashem caused events to happen such that Dovid's plan should not succeed.

Review Questions

- 1> In Chapter 28 the Philistines were near the Jews in Shunem, why are they in Afek at the start of Chapter 29?
- 2> What does Dovid expect to do at the battlefield against the Jews?
- 3> What do we learn from the fact that the Philistines quote the women's song about Dovid?
- 4> Why does Achish mention that Dovid should leave "with the other servants of your master"?
- 5> Why does Achish change the words of the complaint when telling Dovid, and then revert back to their words?
- 6> Why does Dovid push to go to the battlefield?

Introducing Chapter 30: Amalek Returns

13. Radak to Yehoshua 12:9

כל אלה שלשים ואחד מלכים שזוכר לא היה מלך על עיר אחת לבדה אלא כל עיר ועיר שזוכר היתה ראש ממלכתו והיה מושל על עיירות וכפרים אחרים
All of these 31 kings mentioned did not reign over single cities. Rather, each city mentioned was the head of his kingdom, and he reigned over more cities and villages.

14. Abarbanel, Commentary to Shemuel I 27:8

ואם היה עושה זה פעמים רבות (כמו שכתוב כה עשה דוד וכה משפטו כל הימים אשר ישב בשדה פלשתים) אם כן איך נאמר שלא היה משאיר איש ואשה במקומות אשר הוא הולך? והוא כבר בלתי אפשר...
And if he did this many times (as recorded in 27:11, "So David did and so was his practice, all through the period when he dwelled in the field of the Philistines"), then how could we say that he did not leave a man or woman in the places he went? That would be impossible...

15. Prof. Yehudah Kil, Daat Mikra to Shemuel I pg. 155

כיון שלא הקפידו להחרים את עמלק, והחילים עסקו בתפישת השלל – לא נתנו דעתם במדה מספקת להשמיד את העמלקים, והניחו לרבים מהם להמלט
Since they were not careful to destroy Amalek, and the soldiers involved themselves in taking spoils, they did not pay sufficient attention to destroy Amalek, and they left many of them to flee...

Outline of Chapter 30

- 30:1-6 Dovid and his men return to an Amalekite horror in Tziklag
- 30:7-10 Dovid asks Hashem what to do, and is told to pursue Amalek
- 30:11-16 An Egyptian helps Dovid attack Amalek
- 30:17-19 Dovid defeats Amalek
- 30:20-25 A fight over dividing up the spoils between warriors and those who did not fight
- 30:26-31 Dovid divides up the spoils